

VINCZE ANDRÁS

Fiamhoz

Leit. napló:

Lsz.:

226

VI-B

csoport:

szám.

Ha fiam lenne,
így szólnék ma hozzá:
Életed sziklára épített.
Te vagy a kert,
mit a vén partizán telepített.
Fiam, a vér nem hült még ki ereimben,
s még arra is emlékezem,
éhségben. fogantál.
— Most tombolok benned,
rúgom a labdát végre kiújult életem gypén.
Fiam, azt akarom,
hogymeg nevetésed álmaim alján
megrázza a fekete vasat,
mit egykor börtönöm ablakára vert a rend.
Fiam, ami szép van, te vagy.
A nép te vagy.
Kérj vasat állónek,
vagy jófogású, karcsú géppisztoly gyanánt,
mindegy —
én mosolyogva áldanálak,
bármelyiket is választanád.
A gyár s háború ösvényei
termő földeken át összefutnak,
ha egy napon rálép nyugatról a páncélos szörnyeteg.
Nem pusztulsz te el, tudom.
De ha megfutsz,
ha itt bent füttyülve kerülöd a mát,
s ha a harcban hátadat mutatod:
lelőlek, mint a kutyát!
Minden légy inkább, csak gyáva ne.
Fiam, tudnod kell, hogy én veled leszek.
Nincs hatalma bűnnek, mely rajtad erőt vehet.
Fiam, te vagy a remény s öregedő szívem dala ...
Így szólnék fiamhoz,
ha ma itt nézne velem szemben,
s kételyekkel telten forgatná a vasat, ledobja-e.
De nincs fiam.
Nincs velem vérem szép virága,
s így magam megyek helyette is dologra,
s megállok bátran,
magányosan hétköznapok erdejében.
S őhelyette s az ő nevében
ragadok fegyvert, ha kell,
s az ő szíve dalát énekelem ifjan
a győzelmes utolsó napig.
Ó, ti boldog apák s ti gyermekek,
néktek mégis könnyebb ...

